

## [Finansministeren.]

dret. Men hvad sker der så? Der sker det, at hans årlige afskrivning nu kan foretages i forhold til den nye bygnings værdi på de 760.000 kr., og ikke i forhold til det gamle grundlag, svarende til de 185.000 kr. Med de afskrivningsregler, vi nu har, giver det i en 10 års periode en nedsættelse af indkomsten med 46.000 kr. om året. Det er, hvad det giver, hvis man havde fulgt hr. Juul-Madsen. Altså en meget betydelig gevinst. Da der var lidt afskrivninger i forvejen, har jeg regnet det ud til, når man tager skattefordelen — for det er jo dér, vi skal hen — med i billedet, at det giver en reel gevinst — foruden den store formuestigning til hr. H. C. Toft, undskyld, til den herre, der optræder i hr. Juul-Madsens eksempel — på 20.000 kr. om året. Det er den reelle gevinst foruden formuestigningen, altså på 10 år en stigning på 200.000 kr. Det er det, hr. Juul-Madsen og de konservative nu beder om at befolkningen skal forstå og dette folketing skal gå ind for, at sådan skal det være. Hvis han sælger ejendommen, og det kunne jo da tænkes, at når man havde fået sådan en dejlig ejendom, så ville man sælge den, ja, så indkasserer man altså fuldstændig skattefrit hele gevinsten. Der skal ikke afleveres noget til det offentlige efter hr. Juul-Madsens opfattelse. Men endnu mere: de regler, vi har i denne beskatning med et skattefrit tillæg på 30 pct. plus 6 pct. om året, betyder, at man til den nye værdi på 760.000 kr. kan lægge 30 pct. plus 6 pct. om året. Det vil sige, at man skal ikke alene ikke betale særlig indkomstskat efter branden, men man har yderligere sikkerhed for, at man i en lang årrække derefter også kan slippe for at betale.

Mere behøver jeg vist ikke at sige om det eksempel, men jeg vil godt i relation til eksemplet sige lidt om, hvad det forslag betyder, der er fremsat af finansministeren, og som, altså er, så forfærdeligt, at der er tale om brandplyndring, eller jeg ved ikke hvad, brandskatning er det også blevet kaldt. Lad os se på det forslag og de problemer, der skal løses. For det første: der bliver altså ikke noget likviditetsproblem, hvis vi gennemfører det ændringsforslag, jeg har stillet, ikke én kroners likviditetsproblem. Pengene bliver stående i gården, til der sælges. For det andet: pengene skal forrentes, altså de

270.000 kr. skal forrentes med en forholdsvis beskedent rente på 8 pct.; det giver en renteudgift på 21.600 kr. årligt, men denne kan jo trækkes fra i skatten, og jeg vil tro, det i dette tilfælde i hvert fald mindst betyder en halvering. Det vil altså sige, at der bliver en reel merudgift på 11.000 kr. Nu har jeg valgt halveringen, for det er nok det, der passer ikke bare i det særlige eksempel her, men i almindelighed. Så kan han altså afskrive på det nye værdigrundlag de 760.000 kr. — jeg har forklaret før, hvad det betyder — og sammenholder man gevinsten på de ca. 20.000 kr. om året ved afskrivningerne med merudgiften på de 11.000 kr., så får man, at der i alt med den ordning, der her foreslås, bliver en nettogevinst på 9.000-10.000 kr. om året; altså for den 10-årige periode, hvor afskrivningerne her kan foretages, en nettogevinst på 90.000-100.000 kr. Det kan vi selvfølgelig ikke uden videre anerkende, og det har også været rejst i udvalget, og dér har man sagt: ja men vi skal kigge lidt på de afskrivningsregler. Der står også i betænkningen, at det skal vi gøre til efteråret; da skal vi kigge lidt på de afskrivningsregler og se at få balance. Men det forslag, som i dette øjeblik ligger på folketingets bord, og som der skal tages stilling til her, er bestemt ikke et forslag, der vil plyndre hr. H. C. Toft eller nogen anden, der kommer ud for dette tilfælde, der er tværtimod en væsentlig begunstiggelse i det.

Så mange var ordene om hr. Juul-Madsens eksempel og om det forslag, der ligger her, og jeg synes i hvert fald ikke selv, der er noget som helst tilbage af og ikke noget som helst grundlag for den stærke kritik, der er kommet frem fra hr. Juul-Madsens side og fra de konservatives side.

I det hele taget vil jeg beklage den måde, man forsøger at tage dette på, når man tager i betragtning, at det væsentlige trods alt i dette forslag — ud over stramningen, som jeg vel forstår man ikke kan gå ind for — er, at jeg jo har været meget imødekommende over for det problem, landboforeningerne og husmandsforeningerne har rejst. De kom jo til udvalget og til ministeren og sagde, der var lidt for stærk stramning på de mindre indkomster, og det blev også imødekommet, sådan at de eksempler, der er afleveret til udvalget, klart og tydeligt